

om Ankeposter, som han udtalte, at det ærebe Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds havde fremført igaar om det saa meget omtalte private Seminarium, at de vare „beviisligt“ falske. Saadanne Udtryk maa jeg meget beklage blive brugte her i Salen; thi skulde de tages ligefrem efter Ordene, indeholde de en fornærmelig Sigtelse mod dem, mod hvem disse Ytringer ere rettede. Jeg antager ikke, at det ærebe Medlem har villet fremføre en Fornærmelse mod de Paagjældende, men jeg maa dog meget beklage, at han bruger saa stærke Udtryk. Hvad iøvrigt Discussionen i sin Almindelighed angaaer, skal jeg med Hensyn til det private Seminarium, der baade igaar og under Forhandlingerne idag er bragt under Omtale, gjøre opmærksom paa, at der ikke ligger noget Spørgsmaal for til Afstemning angaaende dette Institut, i alt Fald kun særdeles indirecte. Jeg har ikke villet standse al Discussion derom efter den Anledning, der ved Lovforslagets tidligere Behandling er givet til at omtale Seminarieinstitutionen i det Hele, men jeg skal meget indstændig rette en Opfordring til de ærebe Medlemmer, der fremtidig maatte tage Ordet i Sagen, at de ved deres Udtalelser ville holde sig for Die, at det navnlig ikke er dette private Seminarium, hvorom her skal diskuteres.

Mrsk: Jeg har bedet om Ordet, for med et Par Bemærkninger at støtte det Forslag, jeg har været med at stille, og som staaer opført under Nr. 13. Naar vi erkjende, at vi have en dygtig og hæderlig Lærerstand, naar vi maae erkjende, at vi have en Institution, som paa en paalidelig og virksom Maade har frembragt en saadan Lærerstand, og naar det endelig viser sig, at den Lærerstand, der er fremkommen ad denne Veie, altid er gaaet frem, — saa synes det mig, at man skal være meget betænkelig ved at tage Beslutninger, der vel medføre mindre Beparelser, men som da ogsaa gaar i Retning af, at en saadan Institution, Seminarierne, ophæves, for at give Plads for en anden Maade at tilveiebringe Lærere paa. Det er bekendt, at der for ikke mange Aar siden i det Hele taget viste sig Mangel paa Lærere, og dette var vistnok en medvir-

kende Aarsag til, at der blev anordnet offentlige Examina, hvortil Candidater indstillede sig for at afslovere Examen, uden at have besøgt noget Seminarium. Jeg kan ikke sige Andet, end at det vel kunde billiges, at en saadan Fremgangsmaade dengang valgtes, fordi der da forelaa Vidnesbyrd om, at Seminarierne ikke tilveiebragte det tilstrækkelige Antal Lærere, og der af Seminariernes Modstandere var vaakt en Sky for at fremstille sig hos Seminarierne uden at have besøgt dem. Men jeg maa rigtignok tilstaae, at, da jeg selv har været medvirkende ved en saadan Examen, og saaledes har faaet et Begreb om, hvor tilførelseligt et Vidnesbyrd den kan give om Candidatens Dygtighed som Lærer, saa kan jeg ikke Andet end udtale, at efter min Overbeviisning er den almindelige Skolelærerexamen ingenlunde nogen paalidelig Prøve om Elevernes Dygtighed, og at i det Hele taget den Maade at tilveiebringe Lærere paa, som derved er indført, efter min Formening maa ansees for uheldig, ansees for at være hderst usikker, sammenlignet med Seminarierne, hvor Staten ikke lader det være nok med en Examensprøve, men igjennem flere Aar har Sikkerhed for og Control med Candidatens Forberedelse paa en passende Maade til hans vigtige Gjerning. Jeg har som sagt faaet det Indtryk af den Examen, jeg selv har været medvirkende ved, at de Candidater, der fremstillede sig, vare en fra alle mulige Kanter sammenstrømmet Hob, som med en meget forskjelligartet og vistnok ofte aldeles ingen Forberedelse søgte paa en let og billig Maade at slippe igjennem Examenssigten, og ganske vist der regnede paa Huller i Sigten, paa Tilfældighedens Spil, hvorved de kunde slippe igjennem paa en efter Omstændighederne mindre regelmæssig Maade. Jeg mener altsaa, at denne Maade at frembringe Lærere paa, ingenlunde kan frembyde de samme Garantier som Seminarierne, og naar der nu ligeledes er blevet paadviist ikke smaa Inveindinger imod det saakaldte frie Seminarium, saa synes mig, at de to Veie at finde Lærere paa, som man har udenfor selve Seminarierne, ingenlunde have noget saadant Tiltalende ved sig, at man for deres Skyld skulde gaar i den Retning, som er foreslaaet, nemlig at spare en